

[Poul Hansen (Kalundborg).]

går videre. Det er klart, at i samme grad som produktiviteten stiger, i samme grad som vi kan forøge vor produktion og fortsætte den hidtidige linie på dette område, i samme grad er der også basis for en arbejdstidsforkortelse. Og jeg tror ikke, man skal bagatellisere kravet og ønsket herom blandt arbejderne. Der er mange arbejdere i byerne, som har lang vej til arbejdet, som må bruge megen tid til at komme frem og tilbage; der er hjem, hvor både mand og hustru og måske børn arbejder på hver sin tid. Derfor er spørgsmålet om den fritid, man kan være sammen, et spørgsmål, som har menneskelig betydning. Det er for mig at se meget ønskeligt, om man kunne nå — og jeg tror, det vil komme — til en løsning på fælles nordisk basis, således som vi på andre områder tilstræber fælles nordiske løsninger af vigtige og vidtrækkende spørgsmål.

Må jeg så videre sige, at jeg tror, vi fra alle sider har anledning til at lære af hele den overenskomstsituation, som har udspillet sig. Jeg har lagt mærke til, at nogle allerede har ment at kunne drage den slutning, at man må have en ordening med tvungen voldgift. Det forekommer mig meget forhastet allerede nu at drage en sådan slutning. Jeg ved, at i det folketingsudvalg, som behandler det radikale venstres forslag om en voldgiftsordning, har de socialdemokratiske medlemmer klart udtrykt deres vilje til at overveje og gennem en kommissionsbehandling at gennemarbejde alle de afagretlige regler med henblik på den revision af måske forældede bestemmelser, som der kan være at foretage. Mon ikke det vil være rimeligt at lade et sådant arbejde gå i gang og lade det foregå også i lyset af de seneste erfaringer? Det kunne meget vel tænkes, at man kunne nå frem til løsningsregler, som kan accepteres fra alle sider, også fra fagbevægelsens side, uden at man behøver at foretage det alvorlige brud med de hidtidige regler, som man fra visse sider støtter imod, og som man har udfoldet en så stor agitation for i den situation, vi har været inde i, en agitation, som jeg ikke tror har været gavnlig.

Må jeg så tilsidst sige, at vi har jo nok bemærket det ønske, der hos visse kredse ligesom har ligget i luften, om, at man kunne udnytte overenskomstsituationen til

et forsøg på at tvinge regeringen bort. Vi i den socialdemokratiske folketingsgruppe er af den bestemte opfattelse, at regeringen skal fortsætte sit arbejde, ikke mindst af hensyn til de mange uløste reformopgaver, som endnu forligger for det høje ting. Jeg tænker på folkepensionsforslaget, på skatte-reformforslagene, og der kunne nævnes andre. Jeg tror, at disse og andre sager er af en sådan betydning for småkårhjemmene rundt om i vort land og for befolkningens store flertal, at man ville føle det som højst ulykkeligt, hvis regeringen ikke skulle få mulighed for sammen med folketinget at tilendebringe arbejdet med disse opgaver.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale det foreliggende lovforslag til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Erik Eriksen: Der er ikke grund til for mig at tale længe ved denne lejlighed. Vi havde jo i sidste uge en lang debat om problemerne omkring arbejdskonflikten, og jeg skal forsøge at undgå gentagelser. Stillingen i dag er den samme som den, vi har stået overfor tidligere, nemlig at vi skal træffe bestemmelse om, hvorvidt et forslag om at ophøje et af forligsmanden stillet mægling-forslag til lov bør vedtages eller ikke. Nu er der i dette tilfælde det særlige, at man ændrer i forligsmandens forslag, hvorved man opnår at ophøje folketinget til en voldgiftsdomstol, noget, som vi fra vor side ikke kan tiltræde; men det skal jeg senere vende tilbage til. Lad det imidlertid være sagt straks, at såvel sagligt som principielt er det langt fra nogen behagelig situation for folketinget. Det er rigtigt, som allerede den foregående ordfører pegede på, at der i det hele taget kan indvindes meget imod, at folketinget griber ind på et område som dette, og det er helt overflødigt at nævne det. Jeg for mit vedkommende indrømmer blankt, at folketinget som sådan ikke kan siges at være egnet til at dømme i sager af den beskaffenhed, vi her står overfor; rigsdagstidende og folketingstidende vil sikkert let kunne levere bevis for, at dette også er hævdet fra den side, jeg tilhører. Men når dette er sagt, kan det alligevel som nu være nødvendigt for folketinget at gribe ind.

Jeg skal ikke her komme ind på principielle betragtninger over organisationernes frie forhandlingsret eller om voldgift, når